

ವಾರಿಜಳೊಂದಿಗೆ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟಾಗ ಅಮ್ಮ ಎದುರಾದಳು .

‘ಅವನ ಜೊತೆ ನೀ ಎಲ್ಲಿಗೆ ವಾರಿ? ಮನೇಲಿ ಏನಾದ್ತು ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತೊಂಡು ಇರಬಾರ್ದಾ? ಆಮೇಲೆ ಜನ ಅದಕ್ಕೂ ಅಂದಾರು.’

ಇದೇ ಮೊದಲು ಅಮ್ಮ ಹಾಗಂದಿದ್ದು. ನನ್ನ ಮತ್ತು ವಾರಿಜಳ ನಡುವೆ ಏನೊಂದೂ ಭೇದವೇನಿಸದ ಅಮ್ಮ ಇವತ್ತು ಹಾಗಂದಿದ್ದು ಕೇಳಿ ನಾನು ಮೆಟ್ಟಿಬಿದ್ದಿದ್ದೆ.

ವಾರಿಜ ಎಂದಿನಂತೆ ‘ಸರಿಯಮ್ಮ’ ಅಂದು ಒಳಗೆ ಸರಿದಿದ್ದಳು .

‘ಏನಮ್ಮ ಇದು?’ ಅಷ್ಟು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ನಾನು ಈ ಹಿಂದೆ ಅಮ್ಮನಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಿದರಲ್ಲಿ ಎಂಬುದು ನನ್ನ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂತು.

‘ಏನೋ ಇದು ನಿಂದು ಇಲ್ಲದ ಆಟ? ಆ ಹುಡ್ಡಿಗೆ ಆಗ್ಲೇ ಮದುವೆಗೆ ಗಂಡು ನೋಡ್ತಾ ಇರೋದು ಗೊತ್ತಾ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲಾ ನಿಗೆ? ನೀನು ಅವಳನ್ನ ಕಳೊಂಡು ಹೊಲಗದ್ದೆ ಅಂತ ಸುತ್ತಿದರೆ ನಾಳೆ ಯಾರಾದ್ತು ಏನಾದ್ತು ಅನ್ನಲ್ಲೇನೋ?’ ಅಮ್ಮನೂ ಅಷ್ಟೇ ಖಾರವಾಗಿ ಅಂದಳು .

ಅರೆ ವಾರಿಜಳಿಗೆ ಗಂಡು ಹುಡುಕ್ತಾ ಇದ್ದಾರಾ? ಹೇಳಲೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ ಅವಳು! ಈಗಂತೂ ನನಗೆ ನಿಜಾ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ಅಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡದೆ ಹೊಲದ ಕಡೆ ನಡೆಯುವಾಗ ಯೋಚಿಸಿದೆ—ನಾಳೆ ವಾರಿಜ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಹೋದಮೇಲೆ ಈ ಮನೆ ಹೇಗಿರಬಹುದು? ಇವತ್ತು ಹೇಗೇ ನೋಡಿದರೂ ವಾರಿಜ ಮನೆಯ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಬೆಸವ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕೊಡಿಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ನನಗಾದರೂ ಅಮ್ಮನಿಗಾದರೂ ಅಪ್ಪನಿಗೂ ಅಷ್ಟೇ. ಅಪ್ಪ ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಎರಡು ಮಾತು ಹೆಚ್ಚೇ ಆಡುತ್ತಾರೆ. ಇಂಥ ವಾರಿ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋದರೆ ಮನೆ ಬಿಕ್ಕೋ ಅನ್ನಬಹುದು. ಅಷ್ಟೇಕೆ ನನ್ನ ಕತೆ ಏನಾಗಬಹುದು? ಇವತ್ತು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಒಂದೇ ಒಂದು ಜೀವ ವಾರಿ. ಅವಳಿಲ್ಲದೆ ಹೇಗೆ? ನಾನು ಚಿಂತಿಸಿ ದಣಿದೆ. ಅವಳ ಓರಗೆಯ ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಆಗಲೇ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಮಕ್ಕಳೂ ಆಗಿವೆ. ಇವಳ ಮದುವೆ ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ತಳ್ಳಿಹೋಯ್ತೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಾನು ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ವಾರಿಜ ಯಾಕೆ ಮದುವೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಮ್ಮನಾಗಲೀ ಅಪ್ಪನಾಗಲೀ ಈ ಕುರಿತು ಏನೂ ಮಾಡಲೇ ಇಲ್ಲಾ? ಇಲ್ಲ ಅವಳೇ ಬೇಡವೆಂದಳಾ? ಯೋಚಿಸುತ್ತಲೇ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವನ ಎದುರಿಗೆ ಚಂದ್ರಾ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದಳು. ‘ಅರೆ ಇದೇನು ಚಂದ್ರಾ ಇಲ್ಲಿ? ಈ ಕಡೆ ಬಂದಿದ್ದೀಯ? ಹೇಗಿದ್ದೀಯ?’ ಒಂದೇಚಿಗೇ ಅಷ್ಟು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ತೂರಿದವನನ್ನು ತೀರ ದಾರಿಗೆ ಅಡ್ಡ ಬಿದ್ದ ಸಣ್ಣಕಲ್ಲೆ ನೋ ಎಂಬಂತೆ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯದಿಂದ ಮಗುಮ್ಮಾಗಿ ದಾಟಿ ಹೋದಳು ಚಂದ್ರಾ. ನನ್ನ ಹೃದಯ ನರಳಿತು.

ಚಂದ್ರಾಳ ಮದುವೆ ದುರಂತದಲ್ಲಿ ಮುಗಿದಿತ್ತು. ಮದುವೆಯಾಗಿ ತಿಂಗಳೊಳಗೆ ಅವಳ ಗಂಡ ತೀರಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅಮ್ಮನ ಪ್ರಕಾರ ಅವಳು ಗಂಡ ತೀರಿದ ಮೇಲೆ ತವರಿಗೆ ಬಂದು ಬಿಡಬೇಕಿತ್ತು. ಹೇಗೋ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಇಬ್ಬರೂ ಇದ್ದರು. ಅದೂ ಇದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳ ಹಾಗೆ ನಾಳೆ ಚಾನ್ನು ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆ ಮದುವೆಯೂ ಆಗಬಹುದಿತ್ತು. ಆದ್ರೆ ಅವರು ಚಂದ್ರಾ ತವರಿಗೆ ಕಳಿಸದೆ ಅಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದು. ಮುತುವರ್ಜಿಯಿಂದಲೇ ನೋಡಿಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಅವಳು ಅಲ್ಲೇ ಉಳಿದ ಮನಸು ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನೊಂದು ಮದುವೆಯಿಲ್ಲ, ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲ ಬದುಕು ಸುಮ್ಮನೆ ಸಾಗಿತ್ತು. ಆದರೀಗ ಚಂದ್ರಾ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ವಿಷಯ ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ಅವಳನ್ನಷ್ಟು ಕೇಳಿದರೂ ಯಾರೊಂದು ಹೇಳದೆ ಚಂದ್ರಾ ತವರಿಗೆ ವಾಪಾಸಾಗಿದ್ದಳು. ತವರಿನಲ್ಲಾದರೂ ಅವಳನ್ನು ಓಪ್ಪಿಸಿ ಲಾಲಿಸುವವರು ಇರಲಿಲ್ಲ.